Pääw jo olli alla läinud,
Karrud ollid palju käinud
Küllalte jo tantsitud
Ja pärrast tantsi malgatud,
Agga ollid eineta
Ja weel alles jootmata.
Utles Pets: „mis waene luggo,
Sul ja mul, kes karro suggu!
Päästame nüüd ennast lahti,
Läkki ärra salla-mahti.“ —
„Kuhhu päsed wennike?
Nina wägga ellake!
Röngas söörmest läbbi lä'b —
Kus ta seisab, las ta jääb!“ —
„Ei ma sedda mitte tahha,
Rönga ninast kissun mahha,
Koddo pole tahhan jõuda
Oma suggusõssa nõuda.
Mul on kül mo äddast äbbi,
Söörmed mina kissun läbbi,
Kojju lähhen tantsima
Ja oma kunsti näitama.
Seal mul kõik mo wasto tõtt'wad
Kõik mind eldest' wasto wõtt'wad,
Täddid, onud, lelled, tutwad —
Nemmad kõik mo wasto rutt'wad!“
Koddo pole jõudis Pets —
Alles olli wana mets,
Alles mitmed messipuud,
Mis ta norelt olli teadnud,
Neile andis ellast' suud.
„Kust ma leian omakseid?
Kes nüll' annab sõnumeid?
Wanad ärra äwwinud,
Uus põlw tagga sündinud —
Kus mo täddid, kus mo tutt'wad?

Jubba pead ammu nutt'wad,
Nahk jo ammu nüllitud
Ja nahkurille müetud!“
Teised karrud ollid nõudnud
Teada, kes seal kojju jõudnud,
Ja kui nad kulid se on Pets —
Siis momises kõik Wendre mets:
„Pets, kes wõeral maal on käinud,
Imet kuulnud, imet näinud,
Saksamaal ja Pohlas olnud,
Pets on jälle kojju tulnud!“
Momisesid emased:
„Wõib sest sada peiokest,
Kui Jumal andnud tütrikest,
Ei ta tulnud asjata
Täna meile passita,
Kui ei mitte olleks teadnud,
Et ei meie metsa nukkas
Karro tütrid olle ukkas!“
Akkasid siis olega
Tütrikesi lakkuma,
Sillitasid neide karwu,
Piddasid ka kangest arwu,
Kudda Petsi wõrku püda,
Wäimehheks tedda oida.
Petsil ollid kallid päwad,
Issad, emad, täddid näwad,
Pets on wägga tubli mees,
Kel ambad suus ja rammu sees.
Kust siis ärga murreti
Ehk walmist kaera leieti,
Senna Petsi palluti
Ja parremat tall' anneti.
Juhtusid siis pidud sääl
Teiste karrudega warrul,
Räkis, mis ta ilmas näinud,